

1. **Łazarz, przyjaciel nasz, zasnął** (J 11, 11).

Przyjaciel ze względu na liczne dobrodziejstwa i posługi, które nam wyświadczył. **Zasnął**, trzeba więc przyjść mu z pomocą: "Bratem się staje w nieszczęściu" (Prz 17, 17) .

Zasnął, powiadam, za Augustynem, dla Pana (*Domino*), lecz dla ludzi, którzy nie mogli go wskrzесиć, umarł.

Termin "sen" używa się w wielu różnych znaczeniach. Niekiedy oznacza sen naturalny (*Zasnął Samuel aż do rana*), niekiedy nieuwagę (*Nie zdrzemnie się ani nie zaśnie Ten, który czuwa nad Izraelem*), innym razem wskazuje na spoczynek kontemplacji (*Ja śpię, lecz serce me czuwa*) lub ukazuje sen jako spoczynek przyszłej chwały (*W pokoju zasnę i będę odpoczywał*). Niekiedy używa się tego terminu odnosząc go do snu śmierci: "Nie chcemy, bracia, waszego trwania w niewiedzy co do tych, którzy zasnęli, abyście się nie smucili jak wszyscy ci, którzy nie mają nadziei" (1Tes 4, 13).

Śmierć natomiast nazywa się snem ze względu na nadzieję zmartwychwstania. I dlatego przyjął się zwyczaj nazywania śmierci zaśnięciem od czasu, gdy Chrystus umarł i zmartwychwstał: "Kładę się, zasypiam" (Ps 3, 6).

2. **Lecz idę, aby go obudzić** (J 11, 11).

W tych słowach daje do zrozumienia, że wskrzesi go z grobu z taką samą łatwością, z jaką ty zerwiesz z łóżka śpiącego. I nie ma się co dziwić: On bowiem jest tym, który podnosi umarłych i ożywia (J 5, 21). Dalej mówi to samo: "Nadchodzi bowiem godzina, w której wszyscy, którzy spoczywają w grobach, usłyszą głos Syna Bożego" (J 5, 28).

3. **Lecz chodźmy do niego!** (J 11, 15).

Na zamiar pójścia wskazuje, gdy mówi: **Lecz chodźmy do niego**. Ukazana przez to zostaje łaskawość Boga, która wychodzi naprzeciw ludziom i miłosiernie przygarnia tych, którzy trwają w grzechu i sami nie raczą przystąpić do Niego: "Miłości wiecznej cię umiłowalem i dlatego przyciągnąłem cię litując się nad tobą" (Jr 31, 3).

4. **Kiedy Jezus tam przybył, zastał Łazarza już do czterech dni spoczywającego w grobie** (J 11, 17).

Według Augustyna owe cztery dni oznaczają cztery dni poczwórnej śmierci. Pierwszy dzień, to śmierć grzechu pierwotnego, który pchnął człowieka do rozsiewania śmierci. Następne trzy dni odnoszą się do śmierci grzechu czynnego. Ta śmierć dzieli się ze względu na przekroczenie potrójnego prawa - prawa natury, które ludzie przekraczają (drugi dzień śmierci), prawa pisanego, które ludzie także przekraczają (trzeci dzień śmierci), wreszcie prawa Ewangelii i łaski, które ludzie przekraczają również (czwarty dzień śmierci).

Można też powiedzieć inaczej. Pierwszy dzień jest grzechem serca: "Usuńcie zło zamysłów waszych" (Iz 1, 16) itd. Drugi dzień jest grzechem ust: "Niech nie wychodzi z waszych ust żadna mowa szkodliwa" (Ef 4, 29). Trzeci dzień jest grzechem czynu: "Przestańcie czynić zło" (Iz 1, 16). Czwarty dzień jest grzechem przewrotnego obyczaju: "Tak samo czy możecie czynić dobrze, wy, którzyście się nauczyli postępować przewrotnie?" (Jr 13, 23).

Śmierć Łazarza

Wpisany przez Czwarty Tydzień Wielkiego Postu - Czwartek
czwartek, 19 marca 2015 00:00 - Poprawiony sobota, 21 marca 2015 23:38

Jakkolwiek by jednak tego nie wyjaśniać, kiedy Pan uzdrawia umarłych od czterech dni, to uzdrawia tych, którzy przekroczyli prawo Ewangelii i uwięzieni są w grzesznym obyczaju.

Źródło: Thomas Aquinas, *Super Evangelium S. Ioannis Lectura* 11, 3-4. Polskie wydanie: *Komentarz do Ewangelii Jana*

. Tłumaczył z łaciny: Tadeusz Bartoś OP. Wydawnictwo ANTYK - Marek Derewiecki. Dobór tekstów na podstawie: St. Thomas Aquinas (www.thomasofaquino.blogspot.com) oraz Facebook/St. Thomas Aquinas - według książki: St. Thomas Aquinas.

[Meditations for Lent](#)

. Passages selected by Fr. Mezard, O.P., trans. by Fr. Philip Hughes. London: Sheed and Ward, 1937.

Wskreszenie Łazarza. Caravaggio, olej na płótnie, 1608-09. Museo Regionale, Messina.